

dává se příslušnému úřadu pouze právo, aby udělil příspěvek zaměstnanci, jsou-li splněny určité v zákoně blíže uvedené podmínky, aniž však současně jest úřadu uložena povinnost zaměstnanci, podmínky ony splnivšímu, příspěvek skutečně udělit. Neboť, jak zákon se vyjadřuje, příspěvek za splnění uvedených podmínek udělen býti může, tedy udělen býti nemusí. Jest tedy splnění v zákoně určených podmínek jen zásadním předpokladem, jenž dán býti musí, aby rozhodující úřad příspěvek poskytnouti mohl. Není-li však povinnosti příspěvek poskytnouti, pak není ani korespondujícího nároku zaměstnancova na udělení příspěvku toho.

Hájí-li stížnost názor opačný, jest názor tento mylný a stížnost pak bezdůvodná. Důvodnou nemůže ji učiniti ani skutečnost, kterou stížnost rovněž vytýká, že totiž při výkladu stížností popíraném bylo by možno protežovati jednoho zaměstnance na újmu druhých, ač žádný zákon možnosti takové nedovoluje, neboť vůči jasnému znění cit. zák. ustanovení, jež rozhodnutí o tom, zda i za splnění zákonných podmínek příspěvek udělen býti má, svěřuje volné úvaze rozhodujícího úřadu, jeví se námitka poukazující na praktickou možnost různého rozhodování za stejných podmínek zcela irrelevantní.

Č. 8168.

Pozemková reforma: Může stpů propuštění zabrané uůdy ze záboru podle § 20 příd. zák. vázati výhradou, že zabrané plochy musí zůstatí v celku a nesmí býti drobeny ani právním jednáním mezi živými ani na případ smrti?

(Nález ze dne 11. října 1929 č. 17.983.)

V ě c : Hugo S.-R. v R. (adv. Dr. Jan Žáček z Brna) proti státnímu pozemkovému úřadu o nárok dle § 20 příd. zák.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Stpů propustil st-li výměrem z 27. února 1924 ze záboru dle § 20 příd. zák. určité nemovitosti v celkové výměře 20 ha 30 a a 8 m² s výhradou, že vlastník podrobí se podmínkám, jež stpů v dohodě s min. škol. dodatečně ustanoví. Nař. výměrem určil stpů tyto podmínky a v bodu 7. tohoto výměru ustanovil toto: »Plochy, jež tímto rozhodnutím ponechávají se podle § 20 příd. zák., musí zůstatí i na dále v celku, jak byly žadateli ponechány, a nesmí býti drobeny ani právním jednáním mezi živými ani právním jednáním pro případ smrti. Výjimky, pokud jsou odůvodněny zájmy veřejnými, může povolití stpů jedině se souhlasem min. škol.« V posledním odstavci tohoto rozhodnutí poznamenal stpů, že jím stanovené podmínky budou na ponechaných nemovitostech knihovně poznamenány.

Proti podmínce sedmé tohoto výměru podal st-l stížnost, o níž nss uvážil takto:

Stížnost namítá, že podmínka sedmá příčí se zákonu, ježto dle občanského práva nemohou úřady vlastnické právo omezovati do té míry, aby vlastník nesměl svými dispozicemi mezi živými neb na případ smrti svůj pozemkový majetek drobiti, neboť nelze prý vlastnické právo omeziti jiným způsobem, než jak uvedeno v § 364 a násl. o. z. o.

Námítka ta jest bezdůvodná. Zákony o poz. reformě byli vlastníci velkého majetku pozemkového omezení do té míry, že jim na základě těchto zákonů může státem býti odňata veškerá dispozice s tímto majetkem, tedy i samo vlastnické právo k tomuto majetku, a nemohou zajisté vlastníci oni proti tak dalekosáhlému zásahu do své sféry vlastnické brániti se námitkou, že dle o. z. o. lze vyvlastňovati soukromý majetek jen za podmínek § 365. Jsouť zákony o pozemkové reformě speciálními normami pozdějšími, jimiž ustanovení o. z. o. o přípustnosti omezení vlastnického práva byla, pokud jde o velký majetek pozemkový, modifikována. Nelze se proto ustanovení o. z. o. dovolávati proti předpisům zákonů o poz. reformě. Podobně jest tomu i ohledně podmínek, jež stpů při propouštění nemovitostí dle § 20 příd. zák. stanoví za tím účelem, aby vyhověl příkazu tohoto ustanovení, dle něhož má stpů přihlížeti k tomu, aby nebyly rušeny krásy přírodní, ráz krajiny, a aby nevzaly újmy památky přírodní, historické a umělecké. Také tu může stpů omeziti vlastníka v jeho dispoicích s propuštěným majetkem, pokud sleduje tím účel právě vytčený, a nelze proti omezujícím opatřením jeho důvodně namítati, že o. z. o. takových omezení nezná. Záleží jedině na tom, zda omezení, proti němuž stížnost směřuje, má skutečně za účel zachování povahy dotčených nemovitostí jako objektů dle § 20 příd. zák. Po té stránce však nemá stížnost řádně formulovaných námitek, zejména nevytýká, že pro zachování této povahy je bez významu, budou-li nemovitosti ony dosud celek tvořící právními dispoicemi mezi různé vlastníky rozděleny a rozdrobeny.

Stejně jest bezdůvodná stížnost, pokud namítá, že podmínka sedmá přičí se duchu zák. č. 179/24 o zrušení svěřenství, neboť tímto zákonem bylo ovšem ustanoveno, že dosavadní svěřenství všeho druhu se zrušují, a že nová svěřenství nemohou býti zřizována, avšak podmínkou sedmou žádné nové svěřenství zřízeno nebylo, alespoň úřední omezení vlastníka v jeho dispoici s předmětem jeho vlastnictví neznamená ještě zřízení rodinného fideikomisu.

Stížnost konečně namítá, že podmínka sedmá nemůže ani v knihách býti poznamenána, ježto knihovní zákon nedává pro poznámku takovou žádnou oporu a že tedy poslední odstavec rozhodnutí je nesplnitelný. Námítka tato jest v rámci stížnosti podané u nss nepřípustnou, ježto stpů propuštění nemovitostí nevázal na podmínku, že proveden bude zápis v posledním odstavci jeho výměru zmíněný, takže ponechání půdy té nebylo a není po té stránce vázáno nějakou podmínkou a nebude-li podmínka ta knihovně poznamenána, nepozbude ponechání půdy platnosti. O tom, zda podmínka sedmá hodí se k tomu, aby byla předmětem knihovního zápisu, a zda tedy stpů knihovního jejího poznamenání nedosáhne, může s účinkem právní moci schopným rozhodovati pouze příslušný soud a jest tedy uvedená námítka dle § 3 lit. a) zák. o ss vyloučena z rozhodování nss-u.

Č. 8169.

Pojištění pensijní: * Rýsovači v mostárnách jsou i podle zák. č. 89/20 podrobeni povinnému pensijnímu pojištění.

(Nález ze dne 12. října 1929 č. 18.084.)